

gers Beløb.“ Her siger saa Kommissionsudkastet og Ministerens Forslag: „efter Fradrag af derefter skete Afbetalinger, dog at Udlæget i Konkursboet i Forbindelse med forannævnte Afbetalinger, ikke overstiger, hvad der efter Akkorden tilkommer dem.“ Nu siger det ærede Medlem for Slagelse, at det var i og for sig noget urimeligt, om den Mand, der havde været godmodig og var gaaet med paa Akkord, bag efter, naar Debitor ikke kunde overholde sine Forpligtelser, skulde være daarligere stillet overfor de andre Kreditorer, fordi han er indgaaet paa Akkord. Jeg indrømmer, at det ærede Medlem fra et Synspunkt set har Ret, men fra et andet Synspunkt ikke, nemlig naar der ses hen til de senere Kreditorer. Det ærede Medlem maa huske paa, at der ingenting sker til Fordel for Debitor, al den Stund det i Konkurstilfælde egentlig er ham ret ligegyldigt, om man ved Boet tildeler de ældre eller de yngre lidt mere eller mindre. Det er ikke et Spørgsmaal mellem Kreditor og Debitor, men et Spørgsmaal mellem de yngre og de ældre Kreditorer. Det ærede Udvalg er jo gaaet saa vidt, at det foreslaar i sin Ændring at give den tidligere Akkordkreditor Ret til at optage den tidligere Fordring til det fulde Beløb. Hvis han f. Eks. er gaaet ind paa en Akkord paa 50 pCt., og Debitor har betalt de 25 kontant, men ikke de andre 25, har han Ret til at anmelde sig i Konkursboet for alle 75 pCt. af Gælden, selv om han derved faar mere end den vedtagne Akkorddividende. Det kan jo lyde meget plausibelt, men vi maa huske paa de Forhold, hvorunder Akkorden stiftes. Meget ofte bliver den Mand, der søger Akkord, tvungen til at henvende sig til Venner og Bekendte, og jeg er vis paa, efter hvad jeg kender til Provinsforhold, at det ærede Medlem fra Slagelse ikke saa sjælden har været den Mand, som har hjulpet en Ven til Akkord. En saadan Ven forstrækker ham da med en Sum Penge. For at nævne et konkret Tilfælde og for at sætte Tallet saa lavt, at det er let at regne med i Hovedet, sige vi, at en Mand har en Gæld paa 100 Kr. Af disse maa han gaa ind paa at betale f. Eks. de 50, de 25 kontant og de 25 siden. Nu har vedkommende Debitor ikke kontante Penge, men maa laane dem af Vennen. Denne har altsaa laant ham 25 Kr., som han betaler til Akkordkreditor, der altsaa efterhaanden yderligere har 25 Kr. til gode. Men saa sker der imidlertid det, at vedkommende er en daarlig Mand, som gaar

i Stykker for anden Gang, og saa møder første Kreditor med sin Fordring, ikke paa 25 Kr., men paa 75. Den derimod, som har hjulpet ham og i Virkeligheden har udløst den ældre Kreditor, kommer med sin Fordring paa 25 Kr. og har absolut kun $\frac{1}{3}$ Ret mod den ældre Kreditor. Kommissionens Forslag gaar allerede for langt, men at give den ældre Kreditor saa stor en Ret, at gaa endnu videre, som Udvalgets Forslag gør, synes der mig at være Fare ved, fordi man derved stiller de senere Kreditorer for daarligt og derved igennem svækker deres Interesse for at hjælpe den akkorderende til Hægterne igen. Og for saa vidt disse ere Folk, der med Kontanter have hjulpet den akkordsøgende til at faa den Akkord, som han ønsker, kunde denne Bestemmelse meget let føre til, at der blev en mindre Villie hos Vennen til at hjælpe en saadan Mand og ligeledes en mindre Villie hos hans Forretningsforbindelser til at give ny Kredit. De Herrer maa huske paa, at i det Øjeblik, man ønsker, at en Mand skal faa Akkord, vil Forudsætningen ofte være den, at Akkordanten skal sættes i Stand til at fortsætte Forretningen. Men i saa Fald maa han — hvad det ærede Medlem ved bedre end jeg — være i Stand til at gøre Driftsgæld, og jeg tror i Virkeligheden, at man let kan hindre ham i at gøre denne Gæld. Sagen er den, at naar jeg f. Eks. stifter en Gæld hos det ærede Medlem, saa vil han dog se at skaffe sig nogle Oplysninger om mig i en eller anden Kreditreformforening, og hvis jeg har undergaaet en Akkord, saa vil han faa at vide, at min Gæld er bleven nedskreven. Han vil da faa den tilbageværende Del af min Gæld at vide og vil saa maaske sige: Ja, han er jo forholdsvis god. Men i det Øjeblik jeg gør Konkurs, kommer hele den gamle Gæld igen. Jeg tror, at Følgen deraf vil være, at de yngre Kreditorer ville stille sig tvivlende overfor en Akkord; dette vil muligvis igen bevirke, at en Del af denne Akkordens Hensigt vil blive forfejlet. Jeg synes allerede, at Kommissionen og Justitsministeren i det oprindelige Forslag ere gaaede for langt, og jeg tror ingenlunde, at der er Grund til at gaa endnu videre, saaledes som Udvalget vil. Det vil ganske vist ikke være mange Tilfælde, hvor den saakaldte Konkursdividende vil være større end Akkorddividenden, men jeg tror ikke, der er nogen Grund til at forøge de gamle Kreditors Ret paa de ny Kreditors Bekostning.